

<p>VI. ÉVFOLYAM. Megjelenik minden vasárnap. Ára félévre 3, egész évre 6 frt.</p>	<p>Az előfizetési pénz a KIADÓHIVATALBA városháztér 6. sz. alá küldendő.</p>	<p>Pest, július 28. 1872. 31 szám.</p>	<p>GYÜJTŐKNEK öt előzető után tisztelőpéldány jár. Egyes példány ára helyben 10 kr.</p>	<p>Szerkesztői iroda: Városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely »LUDAS MATYINAK« van szánva.</p>
---	--	--	---	---

Egy miniszter albumába.

Mit pressio, vesztegetés,
Itatás és etetéssel . .
El nem nyertél, megkaptad azt
Egyszerű kinevezéssel.

Csakhogy az a kérdés mostan
Kinek képét képviseled?
Mert a nép, mely nem választott,
Nincs megalégedve veled.

Nem képviselhetel mást, mint
Egy nyomorult szolgálókat,
Ki törvényt tapodva lábbal —
Neked „ex offo“ hizelgett.

No de meg van a mandátum,
És pedig ritkítja párját . .
Sebaj . . az igazolásnál
Okvetetlen acceptálják.

Ludas Matyi.

Páter Knitelius jezsuita, és az ő tanítványa Linácska.

E. Linácska 14 éves csinos leányka volt, szép testi és lelki tulajdonokkal megáldva. Szorgalmasan tanult, varrt, kötött; az írásban szép előmenetelt tett, s a könyveket mód nélkül kedvelte, különösen a verses könyveket s Himfi szerelmeit szenvedélyesen olvassatta.

Linácska atyja jómódu földes ur lévén, csinosan rendezett virágos kert nyílt a folyosóról, melyben hűvös lugasok vetének kellemes árnyat a halandóra. Ezek egyi-

kében olvassatta kedvelt Himfijét a szép kis Lina egy csöndes nyári alkonyon, midőn egyszer csak eleibe cseppen egy kámszás pófók barát vigyorgó arccal. A leányka meg volt lepetve, könyvét elrejtette, de zavarát csakhamar leküzdvén felkiálta:

Isten hozta szent atyámat! De régen nem volt házunknál, atyuskám pedig sokszor emlegette.“

— Annál inkább sajnálom, kedves szép kisasszony, hogy uraatyját hon nem találhatom — felelt a barát.

Kedves atyuskám és édes mamám a szomszédban vannak Tormásiéknál; tessék átmenni szívesen látják.

Majd átmegegyek kisasszony. Hm, hm! Tehát a szép Linácska egyedül maradt itthon?

Igen, én őrzöm a házat.

Hm, hm! hátha a házörző jobban megtetszenék valakinek, mint a ház egyéb értéke.

De nem félek ám, nem ijedek én meg egyhamar. Édes atyám honvéd volt, a híres kilencedik zászlóaljban. A németet csak úgy aprította, mint a répát. Én pedig az ő lyánya vagyok.

Hm, derék! nagyon derék! Jól van jól.

Hanem most nem aprítjuk a németet a harcmezőn; most itt a szép szelid virágok között vagyunk, az áldott béke malasztos ölében; azért beszélgetésünk tárgya is illő, hogy szelid szellemű legyen. — Lássuk a virágok királynéját társai körében mivel foglalkozik?

„Olvasok“ — szolt Linácska.

— Mit olvas szép kisasszony — kérdé a barát.

Az én kedves költőmet.

Lássuk csak — a könyvet átvevé a baráts felkiálta: Himfi szerelme!!! Per amorem dei! — Ilyen fiatal kisasszonynak ezt nem szabad olvasni.

Már hogy ne volna szabad? hisz ez igen szép! Fogadom hogy szentatyám nem tudna ilyen szép verseket írni, pedig maga sokat tud.

Hm! Óh én igen sokat tudok kisasszony! — szolt nagyot pislantva a páter.

Hanem én is próbáltam már verset írni, — és azt mondá Károly bátyám midőn Pestről haza jött: hogy szépen sikerült.

Tyhú! ez már valami! Tehát tudja a kisasszony mi a kadencia?

— Félig meddig sejtek hozzá, tessék csak valami szótagat mondani, majd én kadenciát találok reá.

Jól van szép kisasszony, tehát:

Tüköri! —

Ökör! telett Linácska.

No meglehetős! mond a páter; de tökéletesebbet találjon.

Tessék hát mást feladni.

Tehát én mondok néhány szót elől, rögtönözzön reá, tekerje fel a kisasszony elméjét.

Készen vagytok! — biztatá Lina:

Tehát:

Liba! — Hiba!

Halál! — Talál!

Uszik! — Csuszik!

Görög! — Zörög!

Bor! — Tor!

Teltasztal! — Vigasztal!

Bika! — Fika!

Szegény! — Legény!

Párna! — Várna!

Indus! — Pindus!

Lámpás! — Csámpás!

Szeretlek! — Megvetlek!

Szűz! — Tűz!

Cici! — Pici!

Ej, de az utolsó feladás olyan furcsa szent atyám — szolt kissé pirulva Lina.

Furcsa? hm! hm! hát furcsa . . kacsintott a barát jó kedvvel; no fojtassuk.

Elég lesz már szent atyám! már letettem a vizsgát.

Hej dehogy tette szép kisasszonykám!

sandított félre a barát.

Igen találékony elmével áldotta meg az ur a kisasszonyt. Hanem még egy utolsó feladványra feleljen, akkor elhiszem, hogy igazi poétané, talán még Benedek Aladárné is leend belőle.

No ha utolsó, hát hadd legyen szent atyám akarata.

Hát kedves gyönyörűséges kisasszony saját szép nevére mondjon kadenciát.

Saját nevemre?

Igen, igen! — tehát: Lina!

— A leányka hallgat és pirul.

Tehát kedves nevére nem talál kordenciát.

Nos tehát: Lina! — a leányka szép szeméit lesüti.

Hisz erre könnyű és kellemes kadenciát lehet találni.

Ej, ej szent atyám, hiszen én tudnék mondani egy et hanem — — — szakítá félbe elpirulva.

No hát kivele szép gyermekem!

Ezt nem illik kimondani — szolt Lina.

De nekem meggyónhatja kedves kisasszony, nekünk még a szent apácák is meggyónnak.

No hajtsa ide bajos kisfejecskéjét szivemre és sugja meg.

Nem lehet! még most e kadenciát nem szabad megsugnom.

Tehát mikor leend szabad megsugnia.

Majd ha férjhez megyek, ezzel fülig elpirulva Linácska elfutott, a barátot a faképnél hagyva.

A jezsuita pedig utána nézett és nagyot sohajtva mondá: óh be kár, hogy e dicső paradicsomba a szegény barát nem juthat be.

Kölcsey Ferenc, mint tudjuk, igen flegmatikus ember volt.

Egyszer éjszaka tűz támadt a házánál, s a megijedt cseléd berohan a már akkor jóizüt szundikáló Kölcseihez, s nagy rémülve mondja neki:

— Tekintetes uram!

— No mi baj? — szolt erre a fölébredt Kölcsey.

— Jaj az istenért, tekintetes uram! — folytatja a megijedt cseléd, — tűz van!

— Ha tűz van, hát oltsátok — mondá Kölcsey.

— De nagyon ég ám tekintetes uram.

— Ha nagyon ég — veté utánna Kölcsey — hát nagyon oltsátok, s ezzel befordult a falnak és folytatta flegmatikus álmát.

Sziporkák.

Dorgálá a kabai asszony, komja asszonyát mondván: Ej ej édes komám asszony, hogy teheti már azt, hogy a komát minden csekélységért a tyukolba zárja, tudhatná kelmed, hogy a férj még is csak feje az asszonymak.

Nos — pattoga vissza az oldalborba — mi köze ahhoz valakinek, ha én a fejemet a tyukolba dugom.

Jószágát ment látogatni az uraság, természetesen a mai korcsdivat szerint öltözködve, s meghált a tisztartónál.

Másnap reggel jókor behivatja az uraság a tisztartót pár szóra s a tiszt megjelenvén, látja, hogy az ágy előtt még akkor is tisztitlan állnak az uraság cipői. Mikor aztán elvégezte dolgát az urasággal, kimegy s előkiáltja hajduját az öreg Jánost:

Hát János! miért nem tisztította kend meg a nagyságos uraság csizmáját — korholá a hajdut a tisztartó.

Kérem alássan . . szabadkozik János — én kisubickoltam volna, de ha nincs neki.

— Nincs-e? hogy ne volna, hisz ott hever az ágya előtt.

— Nem csizma az uram! hanem kamásli — Vagy ugy . . ember kend János! ha csak elkerülheti kend, ne is tisztitson férfilábáról cipőt, hanem most az egyszer, mégis tegye meg kend a kedvemért.

Verje a ragya, a tens ur kedveért hát megteszem, hogy kisubickolom azt a kölök csizmát.

Megyünk, de csak lassan.

Szánkon nentek a göcseji asszonyok a pinczéből hazafele meglehetősen berugott állapotban. A kas azonban akár véletlenségből, akár a kocsis improvizációjából, lemaradt a szánkóról. Az asszonyoknak ugy rémlett, mintha nem igen haladnának, megszólal tehát az egyik:

„Megyünk e kormámaszony“?

— Megyünk bizony, de csak lassan — válaszolá a mátik — és bibitoltak tovább a kas farban.

Egy suplikáns kalandja.

(Képek a diák-életből.)

A diákéletnek egyik legmulattatóbb és legtanuságosabb mozzanata, az ugynevezett suplikáció.

A diáklegény, midőn suplikálni megy, akkor vándorol, akkor lép ki a világba. A suplikáns a kolduló barától csak annyiban különbözik, hogy ő hivatalosan kéreget, a főiskolától lévén kiküldve, hogy szedje be az egyházmegyéek községeitől a szokásos évi önkéntes adományokat, mely adományok aztán az iskolák tatarozására fordítatnak.

A suplikáns-saison augusztus, september és október hónapokra esik, épen a legjobb időszakra, midőn javában érik a gyümölcs, szőlő, és kukorica. Jelen is van minden vig szüreten és kukorica fosztáson.

A suplikáns, a legátus kedvesen látott vendégek mindenütt, különösen a szép leányok körében, mert a hol ezek megfordulnak, ott rögtön kész a mulatság, folyik a táncz és dal. Hanem fogy ám a bor is, mert a deák kegyetlenül szomjas mindég kivált ha pataki.

No de hát térjünk a suplikációra.

Az már:

Deliberatum Ártádon, hogy a deák gyalog járjon.

A kójutazás tehát rendesen per pedes apostolorum az apostolok lovain történik, természetesen ott van az elmaradhatlan utitárs, a mendikás, ki a fehér tarisznyát cipeli, melynek dus tartalma 3—4 darab elkoptatott predikáció, néhány pár ing s lábravaló és egy suvixos kefe.

Kakuk Miska azonban, a debreceni főiskola másodévi theologusa, az alsó és felső baranyai egyházmegyéek kinevezett suplikánsa nem szeretett kutyagolni, ugy gondolkodott hogy:

Mig Tolnát, Baranyát — karakán ideák

Közt — bebarangolná a suplikáns deák:

Addig biz térdeig elkopnék a lába,

S nem mehetne vissza a főiskolába.

Kapta magát a mi Miska öcsénk, nehogy ugy járjon mint a báró Demanx vizslája, elhatározta, hogy kétkerekű leptikán indul nagy utára, mint a pócsi bucsus.

Ez ugyan egy kissé arisztokratikus kényelem leendő equipagon suplikálni, de hát teheti azt Kakuk Miska, épen tegnap nyert a krajczáros ferblin vagy 30 forintot, azon veendő egy lovat; gazdája pedig — kinél kosztos és szálláson van, ad egy nyugalmazott taligát s kész a fogat. A maguk kosztjáról nem kell gondoskodni, találnak a papnál vagy rektornál minden délben és este. A ló is kikapja abrakját, mert a suplikáns lovát jól szokták tartan, mindenütt a hol van mivel.

Maga mellé vevé tehát Berdót a mendikást, ki-meut a cigánysorra a lóvásárba azonszándékkal, hogy ha keze ügyébe esik, veszen magának egy repülő táltos kancát.

Csicsó cigány harmadrendű lócsiszár épen ott ficákkoltatott egy szürke pegazust a zöld gyepen, ra vasz szemé

belátott a deák veséjébe, mindjárt tudta, hogy ennek ló kell; képzelhető tehát, hogy elővette minden lóidomítási tudományát, hogy megkedveltesse a fürge paripát.

Mi a neve a csikónak Csicsó! — kérde Kakuk Miska. A neve . . . már a neve la; hát simli! há ákárja á téns;urfi tudni.

— Hát az ára?

Az árra . . . derága lu ezs magának, mit kérdezi ha meg nem veszi . . . csak megér bolondnak is harmincs forintot.

No deáknak nem ér többet 25 forintnál, tehát áll az alkuj?

— Itt a parolám, legyen azs ifju uré.

Berdó mendikáns kötőféken fogta a simlit, s másnap már egy kordéba fogva poroszkált a hatvani kapun kifelé.

A simli nem volt épen rossz ló, hanem különös passiói voltak. Például, ha az uton masirozó lovaskatonákkal találkozott és a trombitát megfutták, mindjárt oda állott a taligával együtt a glédába. Innen következteni lehet, hogy már legalább is kitöltött, midőn diák szolgálatba került, két kapitulatiót.

Ha valaki elkiáltotta halt . . . vagy hó! a simli rögtön megállt, annyira értette a kommandó szót.

Egyik szép őszi napon Kakuk Miska principális és Berdó a mendikáns szunyókálgattak a taligán egy kissé, a simli pedig ballagott az országúton csendesen tetszése szerint; mit meglátva az országút két oldalán krumplit ásó svábfiuk egyike, elkiáltja magát: ho! hó! . . . persze a simli megállott.

Kakuk és Berdó a neszre felébredvén álmaikból tova nógaták a simlit, azonban a másik percben már két három sváb kiáltá: ha! hó! . . . a simli ismét megállt. Erre aztán óriás kacagás lön a svábok között. Most már apraja nagyja egész utmentén kiáltá a ha-hót . . . nagy mulatságuk telvén a simli tempózásában. Kakuk Miska végre is türelmét veszté a svábok trétáira s a nála levő mordájjal rájuk akart ijeszteni . . . hanem ó fatum . . . a mordáj csü-törtököt mondott.

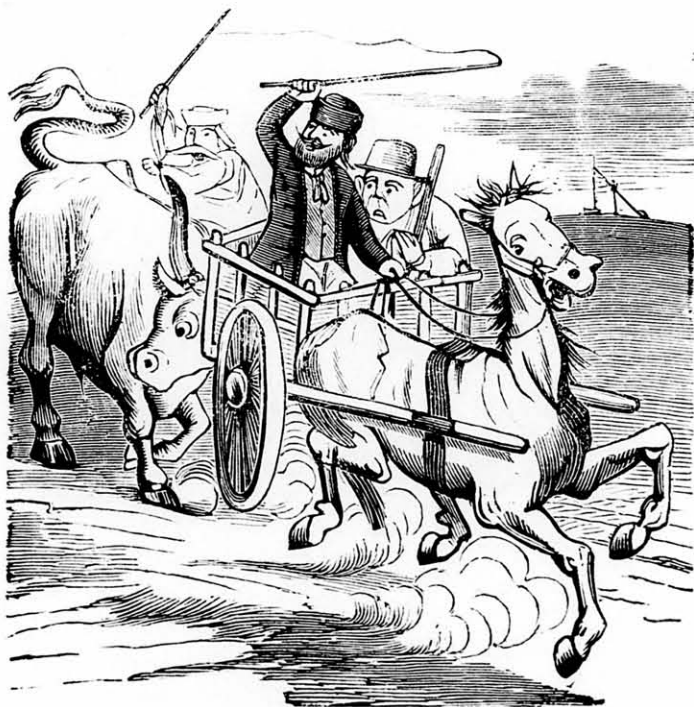

No lett erre aztán olyan krumpli-bombázás, hogy csak úgy görnyedt bele Kakuk Miska és Berdó mendikáns . . . s volt az ostornak és botnak dolga, hogy sebezsebb nyargalásra kényszerítsék a szürkét . . .

Mire utasaink nagy nehezen kijutottak a krumpli föld közül, tele lett a taliga hátulja krumplival, melynek minden darabja ott érte a suplikáns deákot és mendikánsát a hol találta. Természetesen jutott a simlinek is elég.

Még ki se heverhették a krumpli szüretet, a legközelebbi pusztaságon gulya mellet vivén el az ut, egyik bikának feki nagy gusztusa támadt azt a tréfát tenni, hogy megkönnyítse a simlinek a jármű huzását. A bika ugyan is kétszarvát neki feszíté a taliga hátának és sebes trapban toltá a koleszt egy jó dülöföldön előre, mint valami gözmozdony.

Szerencsére a közelben pipázgató gulyás, meg menté utasinkat a bika forsponttól a nélkül, hogy emberben és lóban valami kár történt volna.

Bejutottak tehát mindannyian ép kéz láb Z. városába. Itt azonban új szerencsétlenség érte utasainkat, ugyan is a mint Kakuk Miska suplikáns büszkén hajtana a városon keresztül, vágynak mekkája a paplak felé, a piacon egy roppant pocsolján kellett átvergődni. E pocsolján a gyalogjárók részére egy magas palló tartotta fenn a közlekedést.

Ez akadály versenyen keresztül kellett — vagy akartak vagy nem — hatolni, és a szürke megfeszített erővel fel is gázolt a pallóra. A járda másik oldalán nagy meredekség tátongett, s a mint a kordé két kereke le zökcent a pallóról, a simli haslója ketté szakadt, a taliga felbillent s abban a pillanatban deák és mindikáns kipotyant a taligából a pocsolýába.

No azt a röhögést, a mit ezen kómi kus jelenetre aztán a kofák csaptak, látni kellett volna . . . azt leírni nem lehet.

Enyi viszontagság után képzeljük, hogy esett az ebéd Kakuk Miskának és Berdó mendikánsnak.

Ugy mint az abrak a simlinek.

Mit csinálnak a miniszterek?

Andrássy ismét verebész,
Pauler Pécssett heverész,
Tóth Vili énekel Svájcban . .
Bittó benne ül a pácbán.
Tisza, Lónyai Hicingben
Szlávival fürdik a vízben,
Kerkápoli van csak itt ben,
Hanem ő is nyakig uszkál . .
Miben? . . hát a deficitben.

A falu négy majma.

Ki ne ismerte volna Baranya vármegyében az ötvenes években L. falu jegyzőjét, ki a vidéknek és ismerőseinek valóságos réme volt, lévén ő kegyelme furfangos elméjü, és nem kimélt rokont, sem barátot. Annak veszni kellett, kire ő hállóját kivetette, csinálván ő kegyelme oly ostobaságokat, hogy sokszor az egész vármegye megbotránkozott rajta. Képzelték, hogy legjobban ki voltak téve szeszélyének azok, kik legközelebb voltak mellette, t. i. segédei. Ez volt aztán az oka, hogy a fényes nap alatt nem találkozott oly boldogtalan halandó, ki jegyző uram mellett a segédi tisztet egy létnél tovább viselte volna; mert rendszeren úgy ott hagyták jegyző uramat az első öszekapás alkamával, hogy azt sem mondták: befellegzett.

Node ha világverő Nagy Sándor tudott születni, mért ne születetett volna Rozmaring Tóbiás, a flegmatikus, a semmit fel nem vevő férfiú. Különbén Tóbiás urnak külseje igen ajánló volt. Szép férfias arca, deli termete s oly ritka szépségü bajusza, — melyet bárki megirigyelhetett volna tőle, — lógván kétfelől orra alatt oly hatalmas bajusz, mintha varnyut nyelt volna s csak a két szárnya maradt volna száján kívül.

De mit ér az ajánló külső, ha nincs mellette szerencse is. Így volt Tóbiás ur is. Dacára 40 évi vándorlásainak sohasem találkozott a szerencséjével, noha már a szép bajusz is őszbe csavarodott. Vándorlásai közben bevetődött a fentemlített jegyzőhöz, ki annak rendje és módja szerint fel is fogadta őt segéd jegyzőnek. Tóbiás ur mokány férfiú volt. Nem törődött ő vele, ha jegyző uram lát vágott is hátán, oda sem nézett neki. Így magyarázható meg, hogy Tóbiás ur már fél évet töltött jegyző urnál békés egyetértésben.

Egyszer holmi pincszerre volt hivatalos a falu két esze, t. i. a jegyző és segédje, hol aztán annyira beszédtek a Krisztus véréből, hogy haza menet sehogy sem ismertek egymásra, majd komámnak, majd sógorasszony-nak titulálván egymást.

Hazaérve kiki ágyába feküdt, s dicsérték az urat, horkolván annyira, hogy egy oláh duda hozzájuk képest Reményi nyirettyüje volt.

Reggel jegyző uramat a helység érdemekben nem megőszült, csak bepálinkázott kis birója valahogy csak felcibálta, de Tóbiás ur aludt mélyen mint a kocsonya, s csak orrának jerikói trombitái tudatták a füles vizsgálóval, hogy „nem halt meg ő, csak szendereg.“

Jegyző uram félórai cibálás után végre meggyőződött Tóbiás ur konoksága felől, hogy t. i. semmi hajlandósága sincs ma a falu tintáját és papirját pazarolni, átkos agyában azonnal megszületett a terv, a vérlázító, az eget megrendítő terv, melynek szörnyü végrehajtása egy pillanat műve volt. Fogta ugyanis a papiros nyíró ollót s Kain szemekkel állt meg ártatlan testvére Abel elázott tetemei felett, és nem döfte szívébe az ollót, de

krikk, úgy levágta a fél bajuszát, mintha ott sem lett volna s hagyta tovább szuszogni.

A gyomor a legjobb óra. Legalább Tóbiás urat ez szokta figyelmeztetni legtöbbször. Most is érezvén belsejében az irt, telébredt. Első teendője volt felébredve egyet nyújtózkodni s aztán bajuszán egyet csavarintani. De oh szent Kleofás, az egyik bajusz csak nyulik, de a másik elpárolgott. Tükör elé szalad, s meggyőződik bajuszának jogos állomásától megfosztásáról.

Azt képzeli valaki, hogy talán hanyatt vágta magát, vagy tüzet kiáltott? oh nem, nem szólt egy szót sem. Szépen kocsira ült s hajtatott a szolgabíróhoz.

Előadván panaszát, a jegyzővel szembesítették, hol a jegyző aztán töredelmesen elismeri, hogy ezt a kis tréfát csakugyan ő követte el.

— Mi kárpótlást követel ön bajuszaért? — kérdi a szolgabíró Tóbiás urat, mivel még ilyen pörben sohasem hozott ítéletet.

— Én nem kívánok mást — felel Tóbiás — mint-hogy most már egészen meg kell borotválkoznom, tegye meg azt a jegyző ur is.

— Nos? — kérdi a bíró a jegyzőt.

— Nem bánom, — mondja vállvonitva a jegyző — menjünk a borbélyhoz.

El is mentek. Az öreg Tóbiásnak levágták másik bajuszát is, a jegyzőnek mind a két bajuszát s szép fekete körszakalát.

Mikor a gyilkos mütét megtörtént, jegyző és segéd egymásra nézett s oly irtóztató kacagásban törtek ki, hogy a borbély borotvája után kapott ijedtében.

Azután szépen karonfoglák egymást s a legközelebbi sörházban keservesen neki láttak az árpalének.

Csak estefelé értek haza. Otthon várta őket a falu érdemes kántora, kibén minden jó meglehetett volna, csak az az egy hibája volt, hogy rettenetes szolgalelkűnek született, s neki mindegy volt, akár ki volt ura, csak-hogy ura volt, s képes volt a legutolsó policáj-mopszlija előtt kalapot emelni.

Hajlongott a kántor most is a két kopasz képü ur előtt eleinte, azonban később felismervén őket megszólal.

— Hát jegyző urékat mi lelte?

— Hja kántor ur — felel neki a jegyző nagyot sóhajtva — nem jó kedvükből tettük mi ezt!

— Hát rosz kedvükből?

— Dehogy! muszájból.

— Hogyhogy?

— Hát tudja meg, hogy parancs érkezett, hogy aki a magas kormány iránti szeretetét és hűségét megmutatni akarja, vágassa le bajuszát, a mint egy loyális ember hez illik. Nézze itt a parancs — mondá egy csomó papirt huzva ki zsebéből — holnap reggel ki is hirdettetem.

De nem várta a reggelt kántor uram, hanem szaladt haza s félóra mulva olyan kopasz volt ő is, mint a jegyző vagy Tóbiás.

A reggeli rórátén kegyetlenül leszidta aztán plébá-

nos ur, s csak a kántor magyarázata után csilapodott mérge, megtudván, hogy ez is a jegyző csinje volt. Node kikapott jegyző uram is.

Legalább ha már magokból majmot csináltak, hagytak volna békét kántoromnak.

— Hát kedves tisztelendő szent atyám — mondá nagyot hunyoritva a jegyző — láttuk hogy szentatyám csak maga olyan csupasz képü a faluban, hát hogy többen legyünk, mi is megborotválkoztunk.

— Üssön belétek a menykő — mondá a jó öreg plébános, elérte a majom célzást — jöjjetek ma hozzám ebédre, ott lesz a kántor is.

Ugyis történt, mind a négy kopasz ur bepinceszerezett a tiszteletes ur ebédlőjében kegyetlenül.

A Bach-korszakban egész naponát a csapszékben iddógált a n. váradi csizmadia mester, s már ugy este felé megunta a várast othon kedves oldalbordája, kapta tehát magát és utánna ment; minthogy pedig tudta rendes tanyáját, csakhamar felis találta. Volt aztán mit hallgatni az öregnek, egész uton dicsérte őt kedves élet párja amugy hátrafelé, nem törődve a sok utczai bámuló és hallgató publikummal. Egyszer türelmét veszítve az öreg, rá kiált az asszonyra:

— Ugyan hallgas már egyszer te sárkány! fogd be a szádat, rosszabb vagy mint a császár.

Alig hogy kimondta az öreg a szót, három darab policáj körül veszi s feleségével együtt szépen visaik be a hüvösre.

Reggel aztán a policáj direktor elé állítják a csizmadiát nejével együtt felségsértés miatt.

A policáj direktor nem volt éppen olyan hiena természetű, minő általán többi társai s meglátva a csizmadia becsületes arcját, segiteri akart rajta.

— Nos, beszélje hát el öreg, hogy mit mondott tegnap r é s z e g fővel?

— Hohó kérem — pattog az öreg — nem voltam én részeg.

— Dehogy nem, részeg volt kend.

— Már engedjen meg az ur, de ne sértegessen, mert én idevaló polgár vagyok, de az urról azt sem tudom kicsoda, micsoda?

— No hát ha józan volt — mondja faggatólag a direktor — hát igaz-e, hogy kend azt mondta, hogy ez az asszony rosszabb mint a császár?

— Már a mit mondtam azt mondtam, most is, csak azt mondom.

— Hát hogy merte azt mondani? nem tudja, hogy a felségtés? melyért felis akasztathatom.

— Hát kérem ugy tessék azt megérteni, hogy nekem ő felségével semmi bajom; tizenkét évig szolgáltam becsületesen, aztán mikor eleresztett, obsitott is adott, az isten éltesse sokáig. De ezt az asszonyt, ezt a sárkányt már 25 éve hogy szolgálom és még sem akar obsitot adni.

A direktor elnevette magát s nagylelkűen hazabocsátotta az öreg csizmadiát és kedves oldalbordáját.

Volt Vácon egykor egy Drasek nevű s igen szép görög-orru uri ember.

Ez az uri ember aztán egyszer, valami kamasz érzelmeiktől elragadtatva, egy szép kis leánynak a kebliben, minden áron görögtüzet akart gerjeszteni.

Az ostrom azonban sehogy sem vezette Drasek uramat eredményre.

E miatt aztán szörnyen dühbe jön a lovag és személyes hiúságát látván megsértve a leány kegyetlen visszautasításában, — nagyon vad szemrehányásokban kezdte a leány előtt kiönteni epéjét.

A jámbor Vesztaszúz egyideig csak hallgatja Drasek uramnak keserű ömlengéseit, — egyszer azonban elhagyá a türelem, s fog egy jó nyeles serpenyőt, s úgy vágja azt Drasek uram orra cimpájához, hogy az legott lapos lett tőle, mint a lepény.

— Vége a gyöngyörű orromnak! kiálta fel erre a lefőzött lovag — pisze lettem miat egy buldog . . .

Ezután a mérges ütközet után nem is hívták aztán Draseket másként, mint „pisze Drasek“-nek, hanem a ki neki még is ezt a kegyetlen titulást szemébe mondta, — arra mindjárt bicskát fogott.

A közvágóhid megnyitására.

(komponalta egy mészáros.)

Óh marha! mit bámulsz . . .

A közvágó hidat?

Melylyen feltaglózzák

Kövér tagjaidat . . .

Bámuld meg inkább a

Spiszbürger atyákat . . .

Steiger és Tavaszi

S holmi Radoczákat . . .

Kik frakk s cylinderben

Egészen meghitten . . .

S pöffeszkedő göggel

Parádéztak itten.

Ez urak hát okos

Állatok módjára,

A „Ludas Matyi“-ban

Legyenek le v á g v a.

Diskurszus Icig és Mihály gazda között.

Mihály: Nini szomszéd! micsoda székbe is nevezte az elnök ki Tisza minisztert?

Icig: A képviselőszékbe.

Mihály: Jó.. jó de honnan?

Icig: Hát Háromszékből..

Mihály: Melyik azon háromszék?

Icig: Hát a csap-
szék, mészárszék és
árnyékszék.

Biharmegyének követe, a hirneves Beöthy Ödön egykor összeszólalkozott Szluha Imre pecso-
vics uri emberrel a fölött, hogy a szalontai nemesek mért járnak botokkal mindig a restaura-
tiora.

Beöthy avval védelmezé a szalontai nemes-
séget, hogy sok erdőségen kell nekik keresztül
jönni, míg a megye székhelyére érnek, tehát ön-
védelemből — a medvék és farkasok ellen, — jó
hogy ha ily fütykösökkel látják el magukat.

Szluha Imre erre a sajtászerű védelemre
nagyot nyelt, s azt mondá Beöthynek :

— Nem történt az még meg, hogy azokban
az erdőkben mostanában valakit megtámadtak
volna a medvék vagy a farkasok.

— Az se történt meg — viszonzá Beöthy —
hogy Szluha Imre uramat a menydörgös menykő
megütötte volna, hanem megütheti még.

B. városában Cz . . korcsmáros a haspártnak több
izban ételt és italt szolgáltatott ki.

Ezen vendéglősnek házafalán ily fellirat állott :
„Cz . . . K . . . valódi bormérése“.

E feliratot aztán egy reggelre ilyen formán igazí-
totta ki valamelyik lelkes balpárti halandó :

Cz . . . K . . . valódi bormérése.

ERDŐSI REZSŐ

ajánlja a nagyérdemű helybeli és vidéki közönség-
nek, a kerepesi úton 3-ik szám alatt, a „Panno-
nia“ vendéglő átellenében jól berendezett

fényirdáját.

Felvételek történnek naponként, még borus
időben is:

reggeli 9 órától délutáni 5 óráig.

Készülnek : vizitkártya-, Erzsébet-, és albuma-
való-, valamint életnagyságu-, chromo-, aquarell- és
anilin-képek, — ugy színte olajfestmények is.

Az árak a lehető legjutányosabban számíttatnak.

Igazolványok

fényirdám jelessége mellett.

I.

Igen tisztelt Erdőssi ur !

*Fogadja forró köszönetemet az igen sike-
rült fényképekért. Szerencsémnek tartandom, ha
bármikor viszonzhatom irántam mutatott barát-
ságát.*

Isméti köszönetem mellett Önnek

tisztelő szolgálja

Argenti Döme s. k.

hasonszenvi orvos és kir. tanácsos.

II.

Tisztelt Erdőssi fényképész urnak !

*A fényképek mind kezemhez érkeztek, mind a
magaméval mind a kis lányokéval teljes en meg
vagyok elégedve.*

Rudnay Józsefné s. k.

Minden létező
állampapírok, elsőbbségi
kötvények, sorsjegyek,
vasut-, bank- és iparreszvényeknek
vétel, eladása, valamint eleserelése.
Szelvények beváltása.

A es. kir. börtényi bizományok
kézpénzfizetés vagy 10% előpénz mellett
teljesítettnek.

Mindenmő sorsjegyek
havonkénti részletfizetés mellett — 5 fttól
felfelé — eladtnak.

Rothschild & Comp.

Opernring 21.

Bécsben.

minden huzásnál érvényes

20-ad részvényjegyek

minden további utánfizetés nélkül.

az

1839. es. k. osztr. államsorsjegyre 10 ft.

1860. es. k. osztr. államsorsjegyre 8 ft.

1860. es. k. osztr. államsorsjegyre 8 ft.

1874-ki magyar jut. sorsjegyre . 7 ft.

1870-ki török vasuti sorsjegyekre
(36 huzásnál érvényesek) . 4 ft.